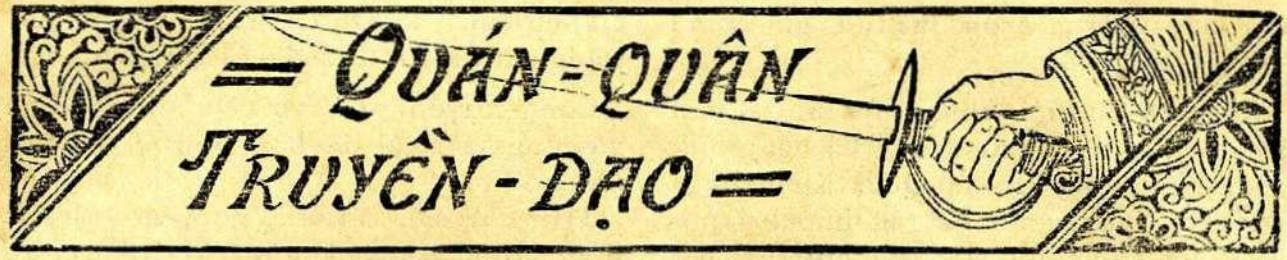

CHARLES HADDON SPURGEON

SOẠN-GIẢ : W. G. SCROGGIE, THẦN-KHOA TẤN-SĨ

CHƯƠNG THỨ TƯ

LỢI-KHÍ LẠ-LÙNG TRONG TAY CHÚA

(Tiếp theo)

CÓ lẽ ta có nhơn-cách nhưng không có ân-tứ và tài-năng, hoặc có ân-tứ và tài-năng nhưng không có nhơn-cách. Song ông *Spurgeon* có cả hai thứ ấy theo một trình-độ và hạn-lượng tối-cao. Nhờ nhiều tấm ảnh của ông để lại, ta biết dung-mạo của ông là thế nào. Ông lùn thấp, khỏe-mạnh, không đẹp, và ngực nở lạ-lùng. Vậy chớ người mà chúng ta quen-biết đó có các đặc-sắc nào đến nỗi đã trở nên nhà truyền-đạo có quyền-phép, có tên-tuổi lừng-lẫy lâu-dài chẳng những ở kinh-thành Luân-đôn, mà lại ở khắp thế-giới nữa?

CHARLES HADDON SPURGEON (1834-1892)

Ông có rất ít là sáu đặc-sắc.

1. Tiếng nói.—Giọng tốt là một sở-năng lạ-lùng của người truyền-đạo. Người có giọng tốt không cần nói nhiều mà cũng được kẻ khác nghe. Lại có kẻ phải nói nhiều mà chẳng ai chịu nghe vì mình không có tài ăn-nói. Ông nào có giọng nói như đờn-bà thì phải suy-nghĩ chín-chắn trước khi nhứt-định làm nhà truyền-đạo. Nhiều người nếu chịu luyện-tập giọng nói, ắt có thể lợi-dụng nó nhiều hơn; nhưng cũng có nhiều người luyện-tập giọng nói của mình mà chẳng ăn thua gì.

Nếu không có giọng tốt, thì *Spurgeon* không thể nào gây được sự-nghiệp vĩ-đại như thế. Trong một triệu người không có tới mười người nói cho hai vạn thính-giả nghe rõ được. Thế mà khi *Spurgeon* mới 23 tuổi, ông đã giảng tại LÂU-ĐÀI PHA-LÊ cho 23.654 người nghe; trong thời-kỳ ấy người ta chưa biết máy truyền-thanh là cái gì. Có truyện chép rằng một hai ngày trước khi giảng, ông đến LÂU-ĐÀI PHA-LÊ để chọn chỗ đặt tòa giảng. Trong tòa nhà trống, ông đọc câu gốc rằng: «Kìa, Chiên Con của Đức Chúa Trời, là Đấng cất tội-lỗi thế-gian đi» (Giăng 1 : 29). Có một người làm việc ở dãy ghế sàn cũng nghe tiếng ông nói, mặc dầu không thấy mặt ông. Tưởng là tiếng từ Thiên-đàng phán xuống, người sanh ra bối-rối đến nỗi phải bỏ việc, về nhà, chiến-đấu một lúc, rồi nhận Chiên Con làm Cứu-Chúa.

Có một lần *Spurgeon* bảo các sanh-viên trường Kinh-Thánh rằng không cần kêu-gào to tiếng để người ta nghe

rõ; cứ nói tự-nhiên thì dẫu ở trong tòa nhà rộng nhứt, người ta cũng nghe được. Để chứng thực lời ấy, ông đem họ đến nhà-thờ «ĐỀN-TẠM,» là nơi chứa được năm sáu ngàn người, rồi bảo họ ngồi rải-rác trên những hàng ghế cuối. Ông đứng trên tòa giảng, nói sẽ rằng: «Các ông ơi, nếu các ông có thể nghe tôi nói gì, thì hãy rút khăn mùi-xoa ra.» Sáu bảy mươi người lập-tức làm như thế. Đoạn, ông nói to hơn: «Các ông ơi, hãy cất khăn mùi-xoa đi vì nó không được sạch lắm.» Họ cũng làm theo.

Tấn-sĩ *Joseph Parker* phê-bình tiếng nói của *Spurgeon* rằng: «Thật là tiếng to hơn hết mà tôi chưa từng nghe. Tiếng ấy có thể truyền lịnh trong một cơn dông-tố; ta có thể nghe tiếng ấy bên dòng nước chảy ào-ào cũng rõ như trong nhà giảng lặng-lẽ.» Ta nên nhớ rằng chính giọng của Tấn-sĩ *Parker* cũng tốt lạ-lùng.

Có một lần ông *Augustine Pirrell*, nhà chánh-trị và văn-sĩ, đến nghe *Spurgeon* giảng tại nhà-thờ ĐỀN-TẠM. Chẳng may ông ngồi giữa một người đương ăn quả cam và một người đương nhai bánh. Về sau ông nói rằng: «Bất-thình-lình tôi nghe ông *Spurgeon* cất giọng nói thanh-tao trưng-dẫn ba câu thơ của thi-sĩ *Keats*. Tôi lập-tức quên bẵng mọi sự xung-quanh luôn với quả cam, cái bánh họ đương ăn, và được cất bổng lên cõi thi-văn.» Vốn giao-du thân-mật với ông *Spurgeon* và thường nghe ông giảng, Tấn-sĩ *J. C. Carlile* nói rằng: «Chắc tiếng nói của ông là tiếng lạ-lùng nhứt mà Đức Chúa Trời đã tạo-thành.»

2. Điệu-bộ.—Điệu-bộ của người truyền-đạo ở trên tòa giảng là quan-trọng thể nào, ta không lường hết được. Trong khi dạy học-trò, ông *Spurgeon* dùng cách giễu-cợt hoặc thí-dụ mà khiến họ chú-ý đến chỗ quan-trọng đó.

Cử-tọa chẳng được giúp ích chút nào nếu thấy ông truyền-đạo cứ khư-khư giữ lấy bàn giảng như người chết đuối ôm chặt bè nứa; hoặc thấy ông nắm cổ áo dường như mình tự bắt mình; hoặc thấy ông ve-vẩy hai tay đằng sau áo như con chim uốn-éo trên nhánh cây; hoặc thấy ông làm bộ-tịch hung-hăng và giơ quả thoi đương khi đọc câu gốc: «Hỡi những kẻ mệt-mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho các ngươi được yên-nghỉ» (Ma 11 : 28).

Ông *Spurgeon* chẳng khi nào như thế, có lẽ chỉ trừ khi ông muốn ngăn-ngừa kẻ khác làm như thế. Điệu-bộ của ông rất có ý-nghĩa và tự-nhiên, lại xứng-hiệp trọn-vẹn với lời ông nói. Mới bắt đầu giảng, ông đã làm điệu-bộ, nhưng điệu-bộ của ông chẳng phải như của bọn tài-tử diễn kịch. Lời nói và điệu-bộ của ông rập-ràng với nhau và giúp-đỡ lẫn nhau một cách lạ-lùng. Ông *Sheridan Knoles*, là người viết kịch và đóng kịch nổi tiếng, có nói cho học-trò mình biết *Spurgeon* bấy giờ mới 20 tuổi. Ông rằng:

«*Spurgeon* là nhà truyền-đạo lạ-lùng nhứt thế-giới. Tài hùng-biện của ông thật là hoàn-toàn cực-điểm; nào những thế thôi, ông còn đứng bậc nhứt về điệu-bộ. Ông chẳng cần học đều gì nơi tôi hoặc nơi bất luận người nào khác. Ông biết hết nghệ-thuật và làm đúng hết nghệ-thuật. Trước kia tôi trưng rạp hát ở *Drury Sane*; nếu nay tôi còn làm việc ấy, thì tôi quyết bỏ rất nhiều tiền thuê ông đóng kịch suốt một mùa.»

Tấn-sĩ *Carlile* cũng trưng-dẫn bài của báo *Evening Star* nói về ông *Spurgeon* như dưới:

«Ta chưa hề thấy một nhà biện-thuyết nào nổi danh mà lại không nói bằng tay giỏi và nhiều hơn nói bằng lưỡi. Ông *Spurgeon* tự-nhiên biết như thế. Khi đọc câu gốc rồi, thì ông không cắm đầu trên giấy đã viết sẵn, hoặc khư-khư giữ lấy bàn giảng. Miệng ông vừa nói, thì tay ông cũng làm điệu-bộ, chẳng phải như ngâm-nga trên sân khấu, nhưng như trò-chuyện với anh em ngoài đường-phố. Ông dường như bắt tay hết mọi người và khiến cho mọi người dễ chịu.» (Coi tiếp trang 234)

QUÁN-QUÂN TRUYỀN-ĐẠO

(Tiếp theo trang 223)

Nếu gắng sức tìm-kiếm bí-quyết của ông *Spurgeon*, thì chúng ta phải kể đến giọng nói và điệu-bộ của ông. Hai cái ấy là phần cốt-yếu của thuật diễn-giảng. Chính ông *Spurgeon* cũng tự nói về mình rằng: «Tôi không phải là nhà diễn-thuyết, nhưng tôi chỉ nói cho ảnh em biết những đều từ lòng tôi văng ra.» Quả thật, nói được như thế chính là có tài diễn-thuyết; còn khi *Spurgeon* nói như thế, thì ta thấy ông phô-diễn một nghệ-thật tự-nhiên, hoàn-toàn và rất đáng khen. *(Còn tiếp)*